

NGÀY THỨ MƯỜI BA TIẾN BƯỚC VỚI THÁNH THỂ

Mọi sự đều qui tụ vào Thánh Thể, đỉnh cao nơi Thiên Chúa được vinh danh và con người được hưởng phần rỗi. Tất cả các bí tích, các việc lành phúc đức hướng đến đỉnh cao này. Đây là căn nguyên và là sự hoàn tất của việc chúng ta tôn vinh Chúa và là vinh quang hoàn hảo của Chúa giữa thế nhân. (Thư Mục Vụ Giáng Sinh năm 1859).

Igiênô Mai-Thiên-Lộc sống vào một thời mà việc hiệp lễ rất hiếm. Ngài chống lại quan điểm đó vì ý thức quá rõ về tội lỗi và tình trạng bất lực của mình để đứng dậy nếu từ chối không muốn Chúa giúp. Thánh Thể không phải là “phần thưởng dành cho các thánh”, nhưng là “on cứu độ cho người tội lỗi”: *Thiện hảo tùy thuộc vào việc siêng năng tham dự các bí tích, chứ không phải lui tới với các bí tích tùy thuộc vào sự tốt lành của mình... Mỗi lần hiệp lễ là chuẩn bị cho lần hiệp lễ sau đó; người ta chỉ có thể học yêu mến Chúa Giêsu Kitô một cách xứng đáng nơi bí tích mến yêu này. (E. O. I, 14, tr. 91).*

Phúc phận con người là tham dự vào cuộc sống linh thiêng của Chúa và kết hợp với Chúa ngay từ bây giờ, trong cuộc sống hằng ngày của chúng ta vì thế giới này có là do ý Chúa và Chúa Con đã đóng lều cư ngụ nơi đây.

Thánh Thể là phương cách Chúa để lại cho chúng ta để chúng ta sống tinh thần của Ngài ngay lúc này... (E. O. I, 14, tr. 93).

Kinh nghiệm ngày thứ sáu Tuần Thánh đưa ngài đến việc nối liền ý thức tội lỗi với ý thức về phúc phận được kết hiệp với Chúa. Thánh Thể trở nên đích điểm, nơi con người có thể vượt lên tội lỗi để thực hiện ngay ngày hôm nay cứu cánh cao cả của mình: *Chúng ta hãy thường xuyên đến với Thánh Thể, vâng, chúng ta hãy thường xuyên rước lễ. Đó là phương cách duy nhất để nên thánh...* (E. O. I, 14, tr. 238).

Chúng ta càng thấy mình yếu đuối, thì chúng ta càng phải đến gần “suối nguồn duy nhất mang lại sức sống cho chúng ta”.

Chúng ta mù vì chúng ta có suối nguồn ủ an ở giữa chúng ta, nhưng nhất quyết không chịu múc lấy. Hiền Phu không ngừng mời “Hãy đến với Ta”. “Tất cả các người, những kẻ đang sống khổ đau, sầu muộn, hãy đến với Ta, Ta sẽ nâng đỡ các người.”... “Ta là bánh ban sự sống. Ta là sức mạnh cho kẻ yếu nhược. Ta là nơi nương tựa cho mọi người”. (E. O. I, 14, tr. 194-195).

Đối với Igiênô, Thánh Thể còn là phương thế để hoàn thành tác vụ hoán cải và thánh hóa kẻ khác. Trong việc rao giảng bằng lời nói hay trong sinh hoạt bác ái từ thiện, ngài xác tín mọi sự chỉ có tác dụng nhờ Thánh Thể mà thôi: *Tôi giúp kẻ khác trở lại một cách hữu hiệu hơn nhờ vào sự*

chuyên cần sốt sắng với Thánh Thể hơn tất cả những bài giảng tôi có thể làm. Không gì làm rạng danh Chúa và mưu ích cho các linh hồn hơn thánh lễ. (E. O. I, 15, tr. 27).

Bài giảng cuối cùng của Igiêniô là bài dạy về Thánh Thể; ngài trình bày Thánh Thể đỉnh cao đời sống kitô hữu: *Tất cả các bí tích, tất cả ơn lộc siêu nhiên của Chúa, tất cả công đức đều qui về Thánh Thể. Đây là căn nguyên và là sự hoàn tất của việc chúng ta tôn vinh Chúa và là vinh quang hoàn hảo của Chúa giữa chúng ta.* (Thư Mục vụ Mùa Chay năm 1859).

Nơi đây điểm chung toàn tiến trình thần hóa chúng ta bắt đầu từ khi chúng ta chịu phép rửa. Vì thế phải giúp người ta rước Mình Chúa, những người đang hấp hối cũng như những người tội lỗi. Sau khi cho một người chịu án tử hình chịu lễ, ngài viết: *Người ấy đã rước Mình Chúa Kitô vào lòng; ông ấy là một người đáng ngưỡng mộ, có được đặc ân để Thiên Chúa thực hiện những việc kỳ diệu nơi mình, được tuyển chọn trước để được Chúa đón vào Nước Trời trong vài giờ nữa...* (E. O. I, 18, tr. 227-229).

Thánh Thể giúp ta thánh hóa, nhưng đối với Igiêniô, Thánh Thể còn là phương cách hay nhất để ngài gặp gỡ thân mật, lòng bên lòng, với Chúa. Nhiều lần, ngài đã chứng nghiệm được những điều kỳ diệu khi dâng lễ hoặc khi chịu Mình Thánh Chúa.

Giáng Sinh năm 1811, trong thánh lễ đầu tiên, ngài “có những giây phút mến yêu và cảm tạ Chúa một cách ngất ngây.”

Tháng chạp năm 1825, khi ngài vận động để Dòng được Tòa Thánh nhìn nhận, chính Thánh Thể giúp cho

ngài có đủ sức mạnh và can đảm trước tình thế xem ra như vô vọng: *Lúc ấy trước hết chính khi chịu lễ tôi được Chúa Cứu Chuộc ban cho tôi dấu chỉ lớn lao hơn cả về tình yêu của Ngài. Tôi có thể đắm mình vào những tình cảm kỳ diệu mà Chúa nhân từ đang hiện diện cảm hứng cho tôi trong giây phút quý hóa đó.* (E. O., 7, tr 31-32).

Tháng hai năm 1826, khi phải nơm nớp chờ đợi quyết định của các vị hồng y xét về Hiến Pháp Dòng Hiến Sĩ Đức Mẹ Vô Nhiễm, chính nhờ vào Thánh Thể mà ngài có thể phó thác mọi sự theo thánh ý Chúa. *Trong thời gian họ họp ... tôi đến nhà thờ Thánh Maria ở Campitelli và có đủ giờ để tham dự đến chín thánh lễ. Nhưng tôi nói cho các bạn hay, khi đã quyết tâm chờ, tôi không uể oải chú nào, trái lại tôi thấy mình thoải mái ở nơi nhà thờ đẹp đẽ này, lòng đầy hứng khởi như mọi khi.* (E. O. I, 7, tr. 34).

Tháng tám năm 1830, khi phải trải qua đêm đen kinh hoàng của cuộc sống tâm linh, Thánh Thể là nơi duy nhất mà ngài có thể gặp gỡ Chúa: *Sáng nay trước khi rước lễ, tôi dám ngỏ lời với Thầy chí thánh với cả tấm lòng tha thiết như chính mình đã được diễm phúc sống với Thầy khi Thầy đến nơi trần gian. Tôi tâm sự với Ngài về những thiếu thốn, xin Ngài ban cho tôi ánh sáng và trợ giúp; tôi hoàn toàn trao phó mọi sự cho Ngài, tuyệt đối không muốn gì hơn ngoài thánh ý Ngài. Sau đó tôi chịu lễ với tâm tình như thế. Và tôi được an ủi vô cùng. Không còn có một ý tưởng bực dọc nào nữa! Trái lại, tôi thấy hạnh phúc, thanh thản, lòng tràn yêu thương và biết ơn.* (E. O. I, 7, tr. 216).

Thánh Thể trở thành “nơi hẹn hò kỳ diệu”, “một trung tâm chung mà ta gặp nhau mỗi ngày”: Các con biết là các con

luôn hiện diện trong tâm trí cha, buổi sáng khi dâng lễ và buổi chiều lúc châu Thánh Thể trước nhà tạm. Nơi hẹn hò đó là phương cách duy nhất rút ngắn khoảng cách, cùng nhau sống trong cùng một giây phút có Chúa hiện diện giữa chúng ta và cùng sát cánh bên nhau. Chúng ta không thấy nhau, nhưng chúng ta cảm nhận, lắng nghe và kết hiệp với nhau nơi trung tâm ấy. (E. O. I, 11, tr. 71).

Igiênô kêu mời chúng ta sống màu nhiệm Thánh Thể như một mối hiệp nhất những con người, những cộng đoàn, những lời cầu nguyện và sinh hoạt. Đây chính là nơi qui tụ sức mạnh rải khắp muôn phương, nơi chúng ta tìm lại lòng can đảm, nơi chúng ta để cho Chúa biến đổi, thánh hóa. Anh chị em hãy kết hợp với Chúa Kitô trong khi rước lễ, đó là con đường tìm về nguồn sống. Anh chị em sẽ thấy mình được canh tân lại như thế nào! Sẽ hưởng được bình an, một sự bình an vượt xa mọi tình cảm chúng ta, thúc đẩy chúng ta sốt sắng cầu nguyện và năng nổ thực hiện bác ái. (Thư Mục Vụ Mùa Chay 1859).

NGUYỄN gãm với thánh IGIÊNIO

Kính thánh Igiênô,

ngày nọ, có một giám mục đã nói ngài từng có một trái tim cao cả như trái tim thánh Phaolô, khi thánh tông đồ viết: “Không phải tôi sống, chính Chúa Kitô sống trong tôi!”

“Không phải tôi sống, chính Chúa Kitô sống trong tôi!”

Làm sao hiến trọn lòng mình cho Chúa Kitô, để Ngài sống hoàn toàn trong con nếu Thánh Thể không phải là tâm hồn và trung tâm của đời con?

“Không phải tôi sống, chính Chúa Kitô sống trong tôi!”

Làm sao có thể lòng bên lòng thân mật với Chúa nếu con không có lúc dừng lại và thờ phượng Chúa nơi Thánh thể đang hiện diện?

“Không phải tôi sống, chính Chúa Kitô sống trong tôi!”

Làm sao theo gương Chúa Kitô để trở nên mọi sự cho mọi người, nếu con không chia sẻ bánh đã bẻ ra, rượu đã đổ ra đầy tràn để cứu rỗi con người ?

“Trong Thánh thể, tôi tìm được của nuôi linh hồn và kho tàng của tâm hồn tôi. Thánh Thể là nơi tôi nương tựa, nơi tôi được ủi an, người bạn, nguồn mọi ân lộc và hạnh phúc tràn trề của tôi. (E. O. I, 15, tr. 286).

“Khi vào bàn, Chúa Giêsu cầm bánh, tạ ơn, đoạn bẻ ra và trao cho họ. Bấy giờ mắt họ mở ra và họ nhận ra Ngài, nhưng ngài đã biến đi trước mặt họ. Và họ nói với nhau: “tâm hồn chúng ta đã không từng cháy lên khi ngài nói chuyện với chúng ta trên đường đi và Ngài giải thích Thánh Kinh cho chúng ta sao?”. Tức khắc họ ra đi và trở về Giêrusalem. Nơi ấy họ gặp Mười Một tông đồ và các bạn và họ kể lại cho mọi người nghe những gì đã xảy ra và họ đã nhận ra Chúa bẻ bánh như thế nào. (Theo Lc 24, 30-35).